

Ik was een lefgozertje

Als ik die foto zie, denk ik: best een knappe jongen. Maar zo dacht ik toen helemaal niet over mezelf. Ik vond mezelf lelijk. Zo vond ik mijn kin te lang. Dat vind ik eigenlijk nog steeds.

De eerste jaren op de Toneelschool was ik heel onzeker. Kan ik het wel? Lukt het wel? De docenten hebben me erg gesteund. Ze zagen me zitten. De onzekerheid verdween.

In 1985 begon voor mij het laatste jaar van de toneelopleiding in Maastricht. Toen begonnen we al met solliciteren. Ik kreeg mijn eerste contract bij het Ro Theater. Dat heb ik later afgezegd omdat ik nog een betere aanbieding kreeg. Het zag er goed uit voor me.

Intussen werkten we aan ons afstudeerproject. Medea. Ik weet dat nog goed. Gijs de Lange, die het stuk regisseerde, logeerde toen veel bij me. Dan blowden we.

Drinken deed iedereen. We hadden een decor gemaakt met een uit het loodgeslagen bed, met daaromheen allemaal lege bierflesjes. En daarnaast een uit het loodgeslagen ijskast. Vol bier. We gingen een week-end naar de Ardennen, zogenaamd om dieper op de tekst in te gaan. In de praktijk keken we vooral diep in het glaasje.

Ik woonde in Maastricht, diep in de provincie dus, nauwelijks Nederland te noemen. Het was zo klein. Dat was heel bepalend voor me. En de school was echt een school. Je kwam wel buiten om andere voorstellingen te bekijken, maar ik was zo bezig met die opleiding, het vak, dingen leren. Om half negen begonnen we. We kregen klassiek ballet, stemles, improvisatietoneel, teksttoneel, dramaturgie, cultuurgeschiedenis. De school was tot negen uur 's avonds open. En daarna dook ik met klasgenoten de kroeg in. We vormden een heel kleine gemeenschap, van studenten en docenten.

In de kroeg bespraken we drama's in de liefde, onze thuissituatie, hoe je je voelde. En we spraken veel over school. Het ging niet over wereldproblematiek. Ik las wel eens een krantje, die slingerden wel rond, maar niet dagelijks. Ik weet niet eens meer wat er dat jaar speelde. Oh ja, de Paus kwam op bezoek, die kwam ik toen een paar keer tegen. En je had toen ook Janmaat. Maar daar lachten we om.

Aan de Toneelschool in Maastricht beleefde ik gelukkige jaren. Ik heb alles eruit gehaald wat erin zat. Over die school ben ik niet dipperig geweest. Behalve in het eerste jaar, toen je er nog afgeschopt kon worden. Maar ik was zo'n goede leerling, ik studeerde zo glanzend af, dat ik zelfs

dacht: ik ga het maken.

Mijn leven werd wel erg bemoeilijkt door mijn nervositeit. Ik was heel hypochondrisch, dwangmatig. Ik was in die tijd een lefgozertje. Ontzettend druk en aanwezig. Dominant. Ik had een heel grote mond. Zo van: laat mij het maar doen. Ik kan het beter. Ik was tegelijk heel zenuwachtig. Mijn onzekerheid achter bravoure verbergend. Ik dacht bij mezelf: hier sta ik dan. Ik ben maar een jongen uit Rotterdam. Ik had aanvankelijk nooit gedacht dat ik op de Toneelschool terecht zou komen. En opeens had ik toch al een hele weg afgelegd.

Voor de audities in Maastricht had ik een hernia. Ik vroeg mijn huisarts om pillen, zodat ik geen last zou hebben bij de bewegingstest. Maar de huisarts zei dat hij daar tegen was. Ik zei: maar dit is mijn droom! Het is ontzettend belangrijk voor me! Toen zei hij: dan zoek je maar een andere droom. Hij had vroeger eigenlijk ook pianist willen worden. Dat is toch ongelofelijk? Dat iemand zegt: dan zoek je maar een andere droom.

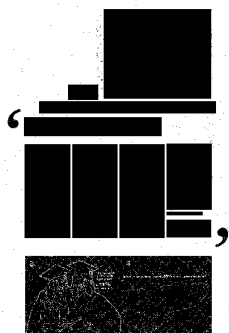
Ik droomde toen van wat ik nu doe. In de grote zalen grote rollen spelen. Dat ik me kon onderscheiden van anderen. Dat ik niet zomaar iemand was. Dat ik door mensen die ik bewonderde gezien zou worden. Dat ik serieus genomen werd in mijn vak.

Ik heb nooit getwijfeld over het toneel. Of toch, toen ik van de Toneelschool in Amsterdam werd gestuurd. Toen ben ik even Nederlands gaan studeren en heb ik voor een reisbureau gewerkt. En ik ben ook nog in dienst geweest. Maar nee, dat was het allemaal niet.

Ik zou die jaren zo over doen. Ik denk wel: had ik toen maar meer genoten, was ik maar minder onzeker over hoe ik eruit zag. Als ik uitging stond ik in een hoekje in de discotheek, in mijn eentje. Ik dacht: op mij valt toch niemand.

Door LEONIE VAN NIEROP

Hans Kesting (1960) is acteur. In 2008 kreeg hij de Louis d'Or, de belangrijkste Nederlandse toneelprijs. Vanaf 7 november is hij te zien in Phaedra van Toneelgroep Amsterdam.

Hans Kesting
25 jaar geleden.
Foto uit
privéarchief

